יום עסוק מאוד של רונה

דרק קילטי

שמי רונה. משפחתי עסוקה מאוד. גם היום כולם היו עסוקים כרגיל. הלכו לדואר, הלכו לעבודה, הלכו למקום כלשהו.

אני לא הייתי עסוקה. היה דווקא החופש הגדול, לא הלכתי לבית הספר ולא היה לי מה לעשות. ואז היה לי רעיון. "אלך לעבוד" הודעתי
"האם מותר, אמא?"
"האם מותר מה? הו, רונה, ראי, אני עסוקה מאוד כעת" אמרה אמא.
היא לא אמרה "לא", אז הנחתי שזה "כן" והלכתי. צעדתי ברחוב עד שהגעתי לחנות מאפייה של גברת בראון.
"שלום רונה" חייכה גברת בראון "אמא שלחה אותך לקניות?"
"לא, לא היום."
"אא.. אז מה אוכל לעשות למענך?" שאלה גברת בראון.
"הייתי רוצה לעבוד בחנות שלך."
גברת בראון הופתעה "את מחפשת עבודה?"
"כן, בקשה" חייכתי אליה.
"טוב, נכון שאני זקוקה לעזרה מדי פעם. אגיד לך מה. אולי תעזרי לי היום, ונראה איך הדברים מסתדרים."
הופתעתי "כלומר אוכל לעבוד אצלך?"
"תוכלי להתחיל מיד, אם תרצי" אמרה גברת בראון ונתנה לי סינור אופים.
"וי, נהדר!"
התחלתי להביא מגשים עם לחמניות לדלפק. הן נראו והריחו מושך מאוד, אבל גברת בראון אמרה לי לא לאכול בזמן העבודה. אבל אחרי זמן מה נעשה לי משעמם. רק העברתי מגשים סביב החנות. ואז ראיתי כמה סופגניות על הדלפק. ראיתי פעם בטלוויזיה ליצן שהעיף סופגניות באוויר.

"אוכל לעשות זאת גם כן" חשבתי. ועשיתי.
תחילה שתיים, ואחר כך שלוש סופגניות, עד שכולן נפלו על הארץ.
"הידד!" שמעתי מחיאות כפיים והבטתי סביב.
בחנות צפו בי כמה גברות זקנות. השתחוויתי. גברת בראון לא מחאה כף. היא נראתה קצת כועסת.

"אני מצטערת, גברת בראון" אמרתי "תודה שנתת לי לנסות, אבל אינני חושבת שארצה להיות אופה."
גברת בראון חייכה "אין דבר, יקירתי, הנה לך שקל על עזרתך."
"תודה, גברת בראון."
המשכתי לאורך הרחוב. פתאום בכביש עברה מכונת כבוי אש צופרת בקול.
"זהו, זה!" חשבתי "אני רוצה להיות כבאי אש!"
תחנת מכבי האש הייתה מעבר לפינה. מיהרתי להיכנס.
"אני רוצה להיות מכבה אש. האם יש לכם מקום פנוי?" שאלתי את מפקד התחנה.
הוא בחן אותי מלמעלה למטה. "מעניין. עוד לא היה לי מכבה אש קטן כזה. אבל למה לא" אמר.
"מצוין!" עיניתי.
"תחילה עליך ללמוד איך משתמשים בזרנוק."
הוא הוביל אותי למקום בו עמדו כמה כבאים והתיזו מים בזרנוקים. הם התיזו מים לחלונות גבוהים במשהו דמוי בית. מפקד התחנה נתן לי זרנוק. "ראי איך את מסתדרת עם זה. תכף אחזור."
כיוונתי את הזרנוק אל החלונות. "זה נהדר" צחקתי.
"לא רע לפעם הראשונה" הריעו הכבאים. אבל אחרי זמן מה נמאס לי להתיז אל החלונות והתזתי על הכבאים שעמדו שם.
"הי! שימי לב מה את עושה!" הם קראו.
"חשבתי לקרר אתכם קצת" גיחכתי. בדיוק אז חזר המפקד. הוא לא נראה מאושר. "מה קורה?" שאל.
"אופס... אני מצטערת, המפקד. תודה שנתת לי לנסות, אבל אני חושבת שאחפש לי עבודה אחרת."
"אני באמת חושב שכך עדיף" אמר מפקד התחנה "לפני שהכבאים שלי יצטננו."
חזרתי העירה.
"בוודאי יש עבודה שתמצא חן בעיניי" חשבתי.
עברתי ליד יוסי, מנקה השמשות. "הי רונה, מה מעשייך?" הוא קרא.
"אני מחפשת עבודה" אמרתי לו.
"עבודה? אז אולי תעזרי לי בניקוי שמשות?"
לא האמנתי למשמע אוזני. "אתה בטוח?"
"בוודאי. בואי, קחי סמרטוט."
יחד עם יוסי ניקינו חלונות ראווה בחנות חיות מחמד של גברת דינה. אחרי החלון ישב חתול חצוף. עשיתי לו פרצוף.
עבודה בניקוי שמשות הייתה לא רעה בכלל. אבל אחרי זמן מה נעשה לי משעמם. ליד חנות של גברת דינה עמדו כמה ארגזי קש קצוץ לריפוד. היה לי רעיון. כשיוסי לא ראה שפכתי מים מהדלי ומילאתי אותו בקש. אחר כך עליתי על סולם וקראתי ליוסי.
"מה קורה, רונה?" שאל יוסי.
"נראה לי שהמים האלה לא בסדר."

"תראי לי."
"הנה" אמרתי והפכתי את הדלי.
"בזהירות!" קרא יוסי.
אבל היה כבר מאוחר מדי. הוא התכסה כולו במקלחת של קש.
צחקתי "אתה נראה כמו דחליל."
"חכם מאוד" אמר יוסי "אבל לא תצליחי לנקות הרבה חלונות עם קש."
צחקנו קצת, ואחר כך הודיתי ליוסי שהסכים לי לעזור.
"אולי חיפוש מקום עבודה לא היה רעיון טוב במיוחד" חשבתי אחרי שהלכתי הלאה. מצאתי ספסל והתיישבתי כדי לנוח.
ואז שמעתי קול האומר "שלום, שם למטה."
הבטתי סביב וראיתי רק שתי רגליים גדולות. ואז הרמתי את ראשי מעלה.. מעלה.. הנה! הולך על קביים.
"מאין אתה?" שאלתי.
"אני הולך ומספר לכולם שקרקס הגיע העירה" הסביר ההולך על קביים.
"וי! אני אוהבת קרקס" חייכתי.

"ראיתי מה עשית עם דלי קש. זה היה משעשע מאוד" אמר ההולך על קביים. סיפרתי לו על ההרפתקאות שלי בחיפוש אחרי עבודה. הוא הקשיב ואז אמר "אני חושב שאוכל לעזור לך."
"תוכל באמת?"
"בואי אחריי."

הלכתי אחרי ההולך על קביים. היה קשה לרוץ אחריו. הצעדים שלו היו ארוכים מאוד. אחרי כמה דקות הגענו לקרקס. היה שם אוהל גדול, צבעוני. היו גם משאיות רבות. כל שחקני הקרקס התאמנו בחוץ, הולכים על חבל, להטוטנים ולולייינים. ההולך על קביים דיבר עם אדם בתלבושת מוזרה. הוא קרא לי.
"רונה, הנה מנהל הקרקס. הוא אחראי על ההופעות."
"שלום" אמרתי.
"אולי היית רוצה להיות ליצן בקרקס שלי, רונה?" שאל מנהל הקרקס.
"מה? ליצן? בוודאי. אשמח נורא" קשה היה לי להאמין.
"ההופעה היא הערב" אמר ההולך על קביים.
"הערב? הרי אהיה זקוקה לזמן כדי להתאמן" שאלתי.

ההולך על קביים צחק "אינני חושב כך. התאמנת במשך כל היום."
באותו הערב השתתפתי בהופעת ליצנים גדולה. לבשתי מכנסי שק רחבים ואף אדום על הפנים. העפתי נקניקיות באוויר והתזתי מים על ילדים וילדות. וזרקתי ניירות צבעוניים על ליצנים אחרים. זה היה נפלא. היה קהל גדול וכולם מחאו כף כל הזמן. באו אמא ואבא. לשם שינוי הם לא היו עסוקים. ראיתי אפילו את גברת בראון, את מפקד הכבאים ואת יוסי בשורה ראשונה.
"למה לא חשבתי על כך קודם?" שאלתי את עצמי.